

✠ POMHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

8. číslo

Budyšin, awgust 1959

Lětnik 10

Hrono za žnjeńc 1959

Potajnstwo Knjeza je mjez tymi, kotřiž so jeho boja.

Psalm 25, 14

Zawěrnje, naš Bóh Knjez je potajny Bóh. Kak husto skutkuje wón cyle hinak, hač smy my sebi myslili. Spominajmy na tuto lěto a lěco: Do žnjow — druhu položcu junija a přenju položcu julija — běchu tamne přez wšu měru suche a horce dny, a potom na žnjach bu wjedro chłodne a mokre. A hdyž so prašamy: Kak móže Bóh luby Knjez tajke činić?, móžemy jenož tak na to wotmoiwic: Dokelž je wón potajny Bóh, kotremuž njesměmy ničo předpisać a přikazać, kiž čini wšo po swojej woli, kiž njeje nikomu zamolwitosć winojty. A Bóh Knjez móže tež hišće cyle hinaše wěcy dowolić a dopuścić! Wón je a wostanje potajny Knjez. My njemóžemy hinak, hač jeho česćić a so k njemu modlić, kaž Pawoł čini: „O kajka hłubokosć bohatstwa, woboje mudrosće a wědomosće Božeje! Kak njedopytajomne su jeho sudženja a njewuslědzomne jeho puće! Přetož štó je Knjeza mysl póna! a štó je jeho radzićel był a štó je jemu što prjedy dał, zo by so jemu zaso zaplaćilo? Přetož wot njeho a přez njeho a we nim su wšitke wěcy! Jemu budž česć do wěčnosće! Hamjeń.“

(Rom. 11, 33–36)

Nětk pak njewidźimy Bože potajnstwa jenož we wjedrje a we wšech druhich wonkownych skutkach našeho Boha, wot kotrehož wotwisujemy. W tutech dnjach swjeći Ochranowska bratrowska wosada wosebity swjedžen jednoty. A hłowna tema tutoho dnja (Herrnhuter Gemeinschaftsfest 23. 8. 1959) rěka: „Potajnstwa Bože.“ A — na podobne wašnje kaž na našich serbskich cyrkwin-skich dnjach — rěča štyrjo bratřa wo sčehowacym: Potajnstwo wěry. Potajnstwo křiža. Potajnstwo Swjateho Ducha. Potajnstwo wěčnosće.

Hdyž twój bratr hrěši

Mudry praji: Što mnje stara, što mój bratr čini! Wšak je sam stary dosć, zo dyrbi wědžeć, što ma činić a što nic. Mam runje sam ze sobu dosć, tuž njehladam ani na prawo ani lěwo.

A štóž je zawěrnje hdy spytał, swojeho blišeho k dobremu namolwjeć a je so při tym njelubje woparił, duje sylnje do tamneje trubcy: Wostaj swojeho bratra na pokoj, njestaraž so wo njeho. Njeh čini štož chce.

A tola nam naš Knjez a Zbožnik přikazuje: Hrěši-li twój bratr, dži a porokuj jemu to mjez tobu a mjez nim. (Mat. 18, 15). Tuž mamy so wo swojeho bratra starać. Mamy na njeho kedžbować a so jeho njebajeć, a widžimy-li jeho hrěšić, dyrbimy jeho namolwjeć. A to nic jenož, hdyž je „přećiwo tebi“ hrěšil, kaž dotal tu rěkaše, ale hdyž naš bratr na kajkežkuli wašnje hrěši, dyrbimy jemu to porokować.

Čert je do smjerće zelžany. Štož čłowjek pola druhého wězo jako wučinjeny hrěch spóznawa, to wón sam na sebi njewidži. Wón so tak mištrisce zakituje: Ty njemóžeš

Jako křescenjo pućujemy w dwěmaj swětomaj, 1. na tutym widžomnym swěće, na kotrymž mamy swoje džělo, swoje winowatosće, swoje starosće, swoje wjesela a čerpjenja, a 2. na njewidžomnym, ale tola woprawdžitim swěće wěry. A to je potajny swět Boži, a tohodla směmy tež rěčeć wo potajnstwje wěry, křiža, Swjateho Ducha a wěčnosće.

Ale do tutoho potajneho swěta wěry móžemy so dobywać a tam wšelake krasne namakać a wotkryć. Ale to so jenož bohobojaznemu čłowjekej poradži, kiž je swěrný křesćan, kiž rodži wo Bože słowo a modlitwu. Přetož „potajnstwo Knjeza je mjez tymi, kotřiž so jeho boja“. Njeh je a wostanje tež mjez nami!

La.

mój pad z tamnym přirunać. Haj, wón ma samo prawo, hdyž nic winowatosć, to abo tamne činić, štož by wón sam pola kóždeho druhého wótrje zasudził. — Hdyž potajkim twój bratr hrěši, dži k njemu, rěč z nim a porokuj jemu jeho hrěch. Wočiń jemu woči, zo by sebje a swój hrěch zaso jasnje a prawje widžał, kaž wón to tola pola druhich čini. To je čězki nadawk, a mało wuhladow maš, zo so či twoje wotmyslenje poradži. Hdyž pak bjezbóžneho napominaš a wón so njewobroći wot swojeje zlóscé a wot swojeho zleho puća, wón swojeje zlóscé dla wumrěje, a ty sy swoju dušu wumóhł.

Wězo je lóšo a mudrišo, hdyž so wo swojeho blišeho njestaramy. Chcemy-li pak pobožni a swojemu Knjezež poslužni być, mamy wobćežny puć starosćiweje lubosće hić.

Běda pak tebi, džeš-li k swojemu bratřej jako sudnik, jako farizejski, kotryž je sam na sebje hordy a ma swoje wjesele, druhého móc šwikać. Potom plaći za tebe Knjezowe słowo: Što widžiš třěsku w swojeho bratra woku a hrjady w swojim woku njewidžiš? Mnje, tebe a twojeho bratra, nas wšitkich čert spytuje a ma swoje djabołske wjesele, hdyž smy jeho spyłowanjam podleželi. Nječamy tola jedyn z druhim smilnosć měć? Njeh jedyn njese druhého wobćežnosć, tak dopjelniće zakoń Chrystusowy! Hdyž twój bratr hrěši, pomhaj jemu. Njeh je tebi jeho žel, kaž so nam wšitkim styska po wumóženju.

Duchowny dyrbeše muža wopytać, kotryž bě swojej žonje a swójbje wjele křiwdy a zrudoby načinił z tym, zo bě w jednej nocy čertowym spyłowanjam podležal. Nětk tam duchowny pola hrěšnika sedžeše — a wobaj hromadže plakašćaj. To drje by před čłowjekami był směšny napohlad, ale

snano je so Bóh ze swojimi jan-
dželemi runje zbožnje wjeselił.
Přetož Bóh ma tola lubo čłowje-
kow rozbiteje wutroby.

Hdyž twój bratr hrěši, dži sam-
lutki k njemu a praj jemu dobre
słowo, a hdyž wón tebe slyši, sy
swojeho bratra dobył. Je krasni-
šeje wěcy, dyžli čłowjekej w jeho
dušinyh nuzach móc pomhać?
Čłowjeka zaso na prawy puć do-
wjesc, to drje je čezki nadawk, ale
hdyž so čí to poradzi, potom je so
wša twoja próca bohaće zaplaćila.

Hdyž twój bratr hrěši, dži k nje-

mu a porokuj jemu jeho hrěch we
wšej lubosći. Lubosć njerěka, zo
hrěch zawoždžamy, ale zo jón wot-
krywamy a ze wšej raznosću pře-
čiwu njemu wojujemy. Hdyž pak
twój bratr k tebi přinđže a tebi
twój hrěch porokuje, njerozhně-
waj so na njeho, ale daj sebi jeho
słužbu lubić. Budž jemu džakow-
ny, zo so tebe njeboji a zo sy
jemu jeho prócy hódny. Wón će
snano lěpje znaje, hač ty sam
sebe a može čí dobru radu dać.
Jenož zasakly a njerozumny nje-
da sebi radzić.

slabych, čělnje bėdnych a starych
čłowjekow. Tam je Maxel, kotryž
jě a jě bjez přestaća, dokelž žaneho
začuća nima za swoje nasycenje.
Tam je Moritz, kotryž so ze swo-
jimi 40 lětami zadžerži kaž džesač-
lětny hólč. Do chłódka běchu won-
ka dowjezli wboheho muža, ko-
tryž nětk hižom na džesač lět ža-
dyn staw wjace hibnyc njemóže —
ani hłowu. Wón je zrudny wopor
wójny. Wšitkich tam diakonojo a
sotry z wulkej lubosću a swěru
wobstaraja. Što pak budže, jelizo
so w přichodže dosć muži a žonow
za tutu čezku, ale tak nuznu słuž-
bu njenamaka? Tu tež najmoder-
niša technika wjele njepomha.
Chori trjebaju smilneje, woporni-
weje lubosće.

W Niskej slyšachmy přednošk
89lětneho fararja wo młodžinskim
džěle w starej Niskej. W léce 1742
nazhoni młodžina w Niskej wubu-
dženje we wěrje. Tuta młodžina
běše tehdom runje tajka, kajkaž to
młodžina takle bywa, ale swj.
Duch bě z nich scinił nowych čło-
wjekow.

Ducy dom wobhladachmy sej
hišće znowanatwarjenu cyrkej w
Džěžach (Diehsa) a ponowjenu
cyrkej we Wulkim Radšowje
(Großradisch). Wulkotnje, kak mó-
že naš čas Bože domy rjenje a do-
stojnje wuhotować! We Wulkim
Radšowje widžachmy stary Marij-
ny wołtar z doreformatoriskeho
časa ze serbskim napisom: Swj.
Marja proš za nas. Běchmy hižom
hordži, zo smy tu stary pomnik
serbskeje řeče namakali, ale wo-
sadny farar wědžeše, zo je so tuto
napismo hakle před něšto lětami
pod wobraz napisal, jako wołtar
ponowichu.

Horca wšak tale 7. njeđzela po
swj. Trojicy běše, a tola spomi-
namy rady na nju.

Běchmy po puću . . .

. . . a to na najhorcyšeje njeđzeli
cylěho lěta, na pražacym dnju
12. julija. Wšako rěka julij na
serbski „pražnik“, tuž běše wot
wšeho spočatka zwažliwa wěc, na
tutu njeđzelu sej předewzać wu-
lět do sucheje hole, ale njehodžeše
so hinak. Nam samym wšěm bě
styskno. Hdyž rano napoł sedmich
w Njeswačidle wotjědžechmy, bě-
še omnibus hižom rjenje čoply, ale
wokoło připoldnja bě potom kaž
derje zapyrjena pęc.

Bohu budž džak, nikomu hor-
cota njeje zeškodžala! Wšitcy z
džakom na rjanu jězbu — njeđzi-
wajcy wšeho poćenja — myslimy.
Dajće sej Wy, lubi čitarjo, rozpo-
wědać, što widžachmy a nazho-
nichmy. Naši lubi Njeswačidlčenjo
pak tute rjadki čitajo so hišće raz
w myslach na rjane pućowanje po-
dadža.

W luboznej małej cyrkwičce w
Hóznicy běchmy rano kemši. Tež
ja hakle lětsa přihotujo našu jězbu
tutón Boží dom zeznach a wjese-
lach so, jón nětko móc swojim wo-
sadnym pokazać, kotřiž běchu
hnući nad lutej něžnej rjanosću.
Wosebje rjany a zajimawy je woł-
tar, kotryž je so tam hišće wucho-
wał z časa do Luthera.

Mała cyrkej w Hóznicy (Peters-
hain) pola Niskeje bě z našim wo-
pytom hač na poslednje městno
wobsadžena. Před Božim domom
bě nas pozawnski chor rjenje po-
wital a na kemšach spěwaše cyrk-
winski chor. Młody wosadny du-
chowny předowaše nam na zakła-
dže njeđzelskeho teksta jadriwje,
kak mamy zwólniwi być, swojeje
wěry dla tež woprować móc. Po
kemšach nam jedyn z wosadnych
předstejerjow wosebitosće rjaneho
Božeho doma pokazowaše a wu-
jasnjowaše. Při tym so tež naspom-
ni, zo bě njeđawno naprašowanje

z Ameriki dóšlo. Snano je ameri-
ski naprašowar jedyn z potomni-
kow tamnych wupućowarjow, ko-
třiž so z Janom Kilianom podachu
do Ameriki, zo bychy tam serb-
sku koloniju založili.

Jan Haješ, naš luby Łazowski
bratr, mi powědaše, zo je jako
hólč w Hóznicy na serbske kemše
chodzil. Tež my po kemšach ze
kemšerku serbski rěčachmy.
Džensa pak so w Hóznicy wjace
serbski njeprěduje.

Runje tak zajimawa kaž cyrkej
je tež lubozna fara w Hóznicy;
z drjewom a hlinu natwarjena a
z „galeriju“, kaž 'šće to pola bur-
skich twarjenjow tam a sem wi-
džiš. My Njeswačidlčenjo wšak
wosebje tež spominamy na wokře-
wjacy čaj, kotrehož smědžachmy
so na farje napić. Zo budžemy so
potom hišće čim bóle poćić, wě-
džachmy dopředka — a pijachmy
wjele!

W Rózbórku nad Nisu powobje-
dowachmy a džechmy potom do
wustawa nutřkowneho mision-
stwa, hdžež wothladaju na duch

Serbski misijonar z Małej Boršće pola Eskimowcow

(Pokročowanje)

Dale pućujo njenańdžechmoj
dołho ani jeničkeho Eskimowca.
Kraj běše lěsaty a Indianojo tam
mjedwjedže a druhu zwěrinu ló-
jachu. Při wulkej řeče bydlachu
někotre swójby Eskimowcow, kiž
běchu wot druhich kupow tam při-
šli, zo bychy w zymje tam wo-
stali a sej drjewo za čołmy naru-
bali. Najwjace z nich njeběchu
hišće ewropskeho čłowjeka wi-
dželi. Woni so wjeselachu, zo běch-
moj tam přišloj, a pomhachu na-

maj z wulkej přecelnosću. Připo-
wědachmoj jim ewangelij wo
Chrystusu, na kotryž nutrni po-
słuchachu, mój pak so nadžijach-
moj, zo wusyte symjo Božeho
słowa w swojim času tež plody
přinjese. — Z jich powědanja
móžachmoj spóznać, zo tam jenož
jara mało ludži bydli. Na milow
hustodosć žaneho čłowjeka nje-
namakaš.

Na pućowanju, kotrež 14 nje-
džel traješe, wot 24. junija hač do
4. oktobra, běchmoj we wjele

strachach, raz w lodowych škru-
tach, kotrež bychu móhle naju
čoľmy rozmjasć, druhi raz zaľo-
žichmoj wo skaľu, a Bohu budž
džak, zo so naju čoľm njeroztor-
hny, hewak budžechmoj so pod-
nuriľoj. Běchmoj tola daloko wot
brjoha zdalenaj a žoľmy běchu
wulke. Zaso druhi raz by naju ni-
male kužoľ sobu storhnyľ, a Eski-
mowcy namaj powědaštaj, kak
strašny tutón kužoľ je, zo naj-
syľniše lodowe škruťy dele čehnje
a je rozkuskuje.

Na cylum pućowanju smój jenož
pjeć razow na zemi a spody stana
spaľoj. Wšitke druge nocy běch-
moj w čoľmje; Eskimowcy pak
džěchu přeco ze swojim maľym
brěmjěskom na kraj, zo bychu
spali. Tak běchmoj tež raz samoj,
a w nocy wohrožowaše naju wulki
wichor, kiž tež nazajtra hać do

Farar Arnošt Wjezar njebohi

14. julija 1959 je Bóh Knjez nje-
nadžicy našeho lubeho bratra Ar-
nošta Wjezarja, fararja Budysko-
Michaľskeje wosady, wotwoľaľ.

Arnošt Wjezar narodzi so jako
syn serbskeho kantora w Barće
18. 6. 1890. Po wójnje doskónči
swoje studije a dósta 21. 3. 1920
duchownsku swjećiznu. W Kote-
cach bě 4 lěta za duchowneho, w
Hodžiju 23 lět, w Minakale 3 lěta
a nimale 9 lět je nětk hišće na Mi-
chaľskej wosadze skutkowaľ.

Wěčne swětlo njech so jemu
swěći!

popoľdnja traješe. Eskimowcy, ko-
třiž wot brjoha sem wšo widža-
chu, njemóžachu nam pomhać,
přeťož žoľmy wysoko džěchu. Tak
běhachu bojazni po brjoze a my-
slachu sej, zo smój zhubjenaj.
W tajkej nuzy zdžerža namaj lu-
by Zbóžnik zmužitósć a wěrjacu
nadžiju. Swojeho lubeho Zbóžnika
prošachmoj, zo by z namaj po
swojej hnadze a mudrosći činiľ, a
wón napjelni naju wutrobu z tró-
štom, wjesoľósću a nadžiju. Popoľ-
dnju wokoľo 3 hodž, wichor wo-
čichny. Eskimowcy přinjesechu
naju na brjóh a tak so hromadze
džakowachmy, zo je naju žiwje-
nje wuchowaľ. Někotři z našich
ľudzi pak wšitku zmužitósć zhu-
bichu a nochychu dale jěć a nam
radžichu, zo bychmy so zaso do-
moj wróćili. Tuž chutnje pře-
mysłowachmy, mějachmy hišće na
20 milow. Nazymne wětry, kiž su

na morju jara strašne, přiběrachu.
Chcychmy pak tež rady pućowa-
nje doskónčić. Tohodla Zbóžnika
prošachmoj, zo by Wón namaj ra-
džil, a wulosowachmoj, zo dyrbi-
moj dale pućować. Nětk so nje-
trjebachmoj bojeć a naju wutroba
běše napjelnjena z nadžiju. Tež
naši Eskimowcy mějachu nowu
zmužitósć.

26. awg. přińdžechmy skónčnje
do Koksoaka, a z tym bě naše pu-
ćowanje doskónčene. Tam nadeń-
džechmy jara rjanu wokolinu, a
bychmy sebi tam rad chěžě na-
twarili. Pozdžišo pak zhonichmy,
zo to dla wšelakich přičin njebě
radžomne.

29. awg. swjećach nětk posledni
raz bratrowski swjedzeń jako nje-
ženjenc. Na tutym dnju zaběrach
pilnje palne drjewo za nawrót do-
moj. Při tym spominach, zo běch

hižo raz bratrowski swjedzeń po
puću swjećil, a to w léće 1808 -
puću wot Naina do Okaka. Teh-
dom swjećach jón w skalinje.
Tehdom kaž tu podach so znowa
lubemu Zbóžnikkej, a jemu slubich,
zo cheu jeho wostać, doniž mje do
swojeho njebjeskeho kralestwa
njewza.

Na 2. sept. smy so potom domoj
wróćili, a přińdžechmy 4. okt.
derje do Okaka. Tam na mnje
hižo nadawk čakaše, zo bych
dweju hólcow do Ewropy pře-
wodzaľ. 18. oktobra wotjědžechmy
potom a přińdžechmy po straš-
nym pućowanju derje do Londona.
Běše tehdom wójna mjez Jendžel-
skej a Francoskej, a tohodla nje-
móžachmy do Němskeje. Tak wo-
stachmy tam w Jendželskej. Ja
wopytach wjace wosadow a wšu-
džom mje luboznje witachu.

Klukšanska cyrkej a jeje wěža

W stawiznach Klukšanskeje
cyrkwje čitamy, zo je so trójce
wotpaliła, a to w lětach 1680, 1792
a 1830. Kóždy raz ju zaso natwa-
richu, hačrunjež běchu časy čězke.
1893 ju skoro cyle zwottorhachu
a ju po planach knjeza architekta
Quentina natwarichu, kaž ju
džensa hišće widžimy. Cyrkwina
wěža běše jónu z drjewa. Ju
w léće 1701 zwottorhachu a do
Hućiny na tamnu cyrkej pře-
njesechu. W lětomaj 1701 a 1702
nowu cyrkwinu wěžu z kamjenow
masiwnje natwarichu a ju w léće
1834 porjedžichu. Při tym dósta
wěža rjanu, přewabnu kapu.
Wjeršk wěže debješe kula. Do
njeje položichu chroniku a pje-
njezy z tamneho a ze staršeho
časa, kaž tu na wobrazu widžimy.
Tehdomniši Klukšanski kowar
zhotowi wjertawku, kiž ma napo-
hled ryby. Ryba je Chrystusowe

znamjo. Nad rybu zyboli so šesć-
rohata hwězda.

Wšitke wójny přetra cyrkwina
wěža, jenož poslednju nic. W po-
slednej wójnje zaměstni so we
njej wójnska straža wobkedžbo-
wanja, a tak bu naša wěža cyl
artilerieje.

Cyrkwina wěža so roztrěla, a
jedneho dnja wali so wjeršk wěže
dele. Bohu džak, zo nikoho nje-
zrani abo njezarazy. Knjez farar
Křižan wotewri kulu: we kuli bě-
še wosebite sudobjo a we nim 95
starych pjenjez, stare akty a chro-
nikalne wěcy.

Jako pod iniciatiwu knjeza Mě-
tracha w léće 1948 twarski mištr
Jan Domaš ze Zdžěrje wěžu zaso
natwari, buchu stare pjenjezy
zaso do sudobja položene a we
kuli schowane. Wjeršk wěže bu
tehdom hižo z koporom kryty, ale

wulki džěl jenož z papjercem. Dokelž běše papjerc po času pře-trjebany, prócowachmy so lěta-dołho wo kopor, kiž nam wokrjes-na rada skónčnje přidžěli, tak zo móžeše wěžekryjeř knjez Winter ze Šerachowa ze swojimi pomoc-

sudobja zaso wšitke stare chroni-
kalne wěcy, stare akty a nowiny,
wšitke stare pjenjezy a k tomu
hišće 30 pjenjez z nacistiskeje a
z našeje doby, a to pod dohledom
knjezew Pawlika, Róže, Čabrana,
Smoły a Liški.

nikami w měrcu a haprleji t. l. při rjanym wjedrje wěžu z koporom kryć. Woni pozłóčachu kulu, wjer-tawku a hwězdu z dobrym zlotom, kiž nam přećeljo z nawječora da-
richu.

Kryće wěže plaćeše nimale 6000 hr. Wjele našich wosadnych woprowaše k tomu rady něhdže 4000 hr. Wosebitu zaslužbu maju naši pilni a njespróniwi cyrkwin-scy předstejićerjo, kiž přeco zaso swojich wosadnych napominachu, zo bychy po možnosćach wopro-wali.

Trjebamy hišće 2000 hr. a pro-symy tohodla wosadnych wutrob-nje wo dalše pjenježne dary.

24. haprleje t. l. položichmy do

Sudobjo pak pomocnik knjeza Wintera zasuny do pozłóčeneje kule.

Njeh tam tute akty a pjenjezy nětko wotpočiwaju lětstotki dołho, doniž zaso jónu při někajkej skladnosći so dele njewozmu a nje-přehladaju.

Bóh Knjez chcył nam našu rjanu cyrkej a runje tak rjanu wěžu zdžeržec a chcył nam hna-dnje zachować měř swěta, zo nje-by wjace k žanej krawnej wój-nje přišlo, kiž nam naše Bože do-my a domiznu niči.

Njeh pak tež nam zachowa našu křescánsku wěru a lubosć k Božemu słowu, kiž wěčnje traje.
Me.

Stare čisla „Pomhaj Boha“

Trjebamy za swój archiw scěho-wace čisla:

lětnik 1951: junij, oktobr, no-wembr;

lětnik 1952: januar, apryl;

lětnik 1953: apryl;

lětnik 1954: apryl.

Štó móže nam tute čisla dać a byrnjež by jenož jedne z nich bylo? Štó chce z nami jedne z tutych čis-
słow a druhe wuměnić?

Serbska superintendentura
w Njeswaćidle

telefon Njeswaćidło 220

niny woswjećila. Swoje cyle dołhe žiwjenje je so po hesle měla: Spě-waj a džěljaj! We wysokej staro-bje běše sej nohu a ruku zlečila. Z Božej pomocy je zaso wotchori-
la, tak zo hišće džensa džowce w burstwje pomha zastawajo zahrod-ku, kury a husy.

Swěru je čas žiwjenja kemši do Nosaćic chodžila. Hać do posled-njeho časa njeskomdži žanu serb-sku Božu službu. Džensa hišće čita serbske časopisy a swój lubowany „Pomhaj Bóh“. Při jeje džewjeć-džesaćinach so jej wjele lubosće wopokaza.

Bóh luby Knjez mytuj lubej maćerce dale z čerstwosću jeje swěru.
R. Z.

Hučina. Farar Arnošt Hornčer swjećeše 23. 7. 1959 swoje pje-džesaćiny. Před polsta lětami narodži so jako syn serbskeju bur-skeju staršeju we Wósporku (na Feldkaiser). W Niskej chodžeše na humanistiski gymnazij. Rady wón wo tutych zbožownych lětach po-wěda. Na duchownstwo studowaše w Tübingen, w Barlinje a w Lip-sku, hdžež tež teologiske pruw-o-wanje zložil. We Łupoji nastupi swoje duchownske zastojnstwo a je wot 1947 sem farar Hućinjan-skeje wosady.

Swěru je Hućinjanski farar jě-dždił do Budyšina, jako tam pod nawjednistwom njeboh super-intendenta Mjerwy Nowy testa-ment přeložowachmy. My zastojn-scy bratřa mamy jeho wosebje lu-bo z jeho bohatymi duchownymi darami a jeho čistej sprawnosću.

Bóh Knjez budž dale z nim a jaj jemu móc a žohnowanje za jeho džělo.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733.
Wuchadza jónkróc za měsac. — Rjaduje
Konwent serbskich ewangelskich duchow-
nych. — Hłowny zamówtwy redaktor:
superintendent G. Wirth - Njeswaćidlski
Čisć: III-4-9, Nowa Doba, čisćernja
Domowiny w Budyšinje.

Serbski seminar 1959

Na nim wobdžělichu so lěta 3 duchowni, 3 studenća bohosłow-stwa a sekretarka serbskeje super-intendenty.

Bukecy. Swoje 90. narodniny smědžeše nětko we Wajecach naša luba wowka Lejna Zimmer-m a n n o w a rodž. Hindrakec hro-madže z džěćimi a z džěsćidžěćimi swjećić. Bóh Knjez je jej hać do wysokeje staroby strowosć a čilosć dał. Tež wona měješe wšelake pře-

trać a přećerpić. Hakle před něko-trymi lětami znjezboži jedyn syn smjertnje. — Swěrna křescánka a Serbowka kaž wona je tež jedna druha luba mać w samsnej wjesce, mjenujcy Martha Dallwitzo-w a, kotraž měješe krótko po tym 80. narodniny. Jenički syn njeje so bohužel z wójny wrócił. Ale džěći jeje bratrow a synow běchu we wulkej ličbje přichwatale, zo bychy lubej ceće Bože požohno-wanje wuprajile, tomu wězo tež hewak jich wjele, runje tak kaž pola Zimmermannec maćerje. Tež my přejemy woběmaj dale za swjatok žiwjenja a do wěčnosće Božu miłosć.

Nosaćicy. W Krapowje je 12. ju-lija 1959 swěrna Serbowka, Hana B a r t u š o w a, swoje 90. narod-